

«ALEGREU-VOS-EN I CELEBREU-HO» (Mt 5,12)
LA CRIDA A LA SANTEDEAT EN EL MÓN CONTEMPORANI
Exhortació apostòlica “Gaudete et exsultate” del papa Francesc
CAPÍTOL CINQUÈ
COMBAT, VIGILÀNCIA I DISCERNIMENT

Quelcom més que un mite

161. Llavors, no pensem que és un mite, una representació, un símbol, una figura o una idea.¹ Aquest engany ens porta a abaixar els braços, a descuidar-nos i a quedar més exposats. Ell no necessita posseir-no. Ens enverina amb l'odi, amb la tristesa, amb l'enveja, amb els vicis. I així, mentre nosaltres baixem la guàrdia, ell aprofita per destruir la nostra vida, les nostres famílies i les nostres comunitats, perquè «rugint com un lleó, ronda cercant qui engolir» (1Pe 5,8).

Desperta i confia

162. La Paraula de Déu ens convida clarament a «afrontar les insídies del diable» (Ef 6,11) i a aturar «les fletxes incendiàries del maligne» (Ef 6,16). No són paraules romàntiques, perquè el nostre camí cap a la santedat és també una lluita constant. Qui no vulgui reconèixer-ho es veurà exposat al fracàs o a la mediocritat. Per al combat tenim les armes poderoses que el Senyor ens dona: la fe que s'expressa en la pregària, la meditació de la Paraula de Déu, la celebració de la Missa, l'adoració eucarística, la reconciliació sacramental, les obres de caritat, la vida comunitària, el compromís missioner. Si ens descuidem ens seduiran fàcilment les falses promeses del mal, perquè, com deia el sant sacerdot Brochero, «Què importa que Llucifer us prometi alliberar-vos i fins i tot us llanci enmig de tots els seus béns, si són béns enganyosos, si són béns enverinats?»². ■

¹ Cf. S. Pau VI, *Catequesi* en l'Audiència general del 15 de novembre de 1972: *Insegnamenti X* [1972], 1168-1170: «Una de les necessitats més grans és la defensa d'aquell mal que anomenem el Dimoni. [...] El mal no és només una deficiència, sinó una eficiència, un ésser viu, espiritual, pervers i perversor. Terrible realitat. Misteriosa i paorosa. Se surt del quadre de l'ensenyament bíblic i eclesial qui es nega a reconèixer la seva existència; o bé qui en fa un principi que existeix per si i que no té, com qualsevol altra criatura, el seu origen en Déu; o bé l'explica com una pseudorealitat, una personificació conceptual i fantàstica de les causes desconegudes de les nostres desgràcies».

² S. José Gabriel del Rosario Brochero, *Plática de las banderas*, en Conferència Episcopal Argentina, *El Cura Brochero. Cartas y sermones*, Buenos Aires 1999, 71.

Diumenge, 8 de novembre de 2020. Núm. 572

DIUMENGE XXXII DEL TEMPS DE DURANT L'ANY

LA RESURRECCIÓ DELS MORTS

Parlar de la resurrecció dels morts, sempre es fa difícil. Ja ho era en temps de Jesús. Les disputes entre fariseus i saduceus que traspuen en l'evangeli d'avui en són una mostra. I no obstant convé parlar-ne. Perquè la resurrecció dels morts, forma part de la nostra fe.

Efectivament, en el Credo confessem que creiem en la resurrecció de la carn. No en una simple supervivència d'esperits. Tampoc en una reencarnació. Professem la nostra fe en la resurrecció –tornar a la vida– de tot el nostre ésser (cos i ànima, com diem habitualment).

L'episodi narrat en el llibre dels Macabeus (primera lectura) és una magnífica pàgina de fe, que il·lustra fins on arriba aquell qui sap que malgrat la mort, retornarà a la vida. Allò que popularment expressem en els enterraments: “Al cel ens puguem veure”.

Sí, germans, aquesta és la nostra fe. Per això, Jesús, en l'evangeli d'avui ens fa veure que quan ens refiem només de conceptes humans, sempre quedem curts. Podríem ben dir que en aquestes qüestions no hi entenem res. Ens convé, doncs, refiar-nos (això és tenir fe) en la Paraula de Jesús: “Déu no és Déu de morts, sinó de vius perquè, per a ell tots viuen”.

Quan l'apòstol Pau a Atenes parla de la resurrecció dels morts, aquells grecs, plens de saviesa, però buits de fe, se'n riuen. També avui són molts els qui opinen –i viuen en conseqüència– que cal aprofitar el món d'ara, perquè després... res de res.

Cal evangelitzar el nostre món. És a dir cal portar-los la notícia més esperançadora de totes les que es puguin donar. Per Jesús sabem que aquest món no s'acaba aquí. Ben al contrari, sabem que al final d'aquesta curta existència, comença una eternitat feliç.

Per si no ho acabem de creure, Jesús mateix –aquest és el testimoni dels apòstols– ens n’ha donat la prova definitiva: Ell, crucificat, mort i sepultat, ha ressuscitat i ara viu per sempre. El testimoni de Tomàs ens és imprescindible: L’apòstol incrèdul va tocar amb les seves pròpies mans el cos gloriós del Crist ressuscitat. Des de llavors podem estar ben certs d’aquesta realitat. Més encara “*Feliços els qui creuran sense haver vist*”. Per això, cada diumenge, la nostra trobada de cristians es converteix en una professió de fe, en un retrobament amb Crist vivent, que com a Emaús, ens fa comprendre el sentit de les Escripures i ens parteix el pa.

I, encara, permeteu-me unes paraules sobre la jornada d’avui dedicada a la **campanya de Germanor**, vers l’autofinançament de l’Església. Encara cal que augmenti la nostra sensibilitat per col·laborar en les despeses de la nostra Església. Les seves activitats i les seves institucions necessiten un bon coixí econòmic, per poder fer més i millor tasca. És per això que us agraïm tot el vostre esforç: el que fareu avui en la col·lecta de Germanor, i el que feu cada diumenge. Que Déu us ho pagui. ■

* * * * *

ELS MANAMENTS DE L’ESGLÉSIA

El **primer** manament («Oir missa entera els diumenges i les altres festes de precepte i no fer treballs servils») exigeix als fidels que santifiquin el dia en què es commemora la Resurrecció del Senyor i les festes litúrgiques principals...

El **segon** manament («Confessar almenys una vegada a l’any») assegura la preparació a l’Eucaristia amb la recepció del sagrament de la Reconciliació, que continua l’obra de conversió i de perdó del Baptisme.

El **tercer** manament («Combregar per Pasqua florida») garanteix un mínim en la recepció del Cos i de la Sang del Senyor i la relaciona amb el temps de Pasqua, origen i centre de la litúrgia cristiana.

El **quart** manament («Abstenir-se de menjar carn i dejunar els dies establerts per l’Església») assegura els temps d’ascesi i de penitència que ens preparen per a les festes litúrgiques i per a adquirir el domini sobre els nostres instints i la llibertat del cor.

El **cinquè** manament («Ajudar l’Església en les seves necessitats») enuncia que els fidels, a més, estan obligats a subvenir, cadascú segons la seva possibilitat, a les necessitats de l’Església.

CATECISME DE L’ESGLÉSIA CATÒLICA n. 2042-2043

HORARI DE MISSES

BASÍLICA SANT FELIU

Vigílies: 18’30. Festius: 12’00 i 18’30. Feiners: 18’30

MONESTIR SANT DANIEL

Festius: 9’30. Feiners: 8’30

MISSES ENCOMANADES

- Dissabte, 7:** 18,30: Pels difunts de les Confraries de Girona
Diumenge, 8: 12,00: Pel poble.
18,30: Família Masó Aragó.
Dilluns, 9: 18’30: Pels difunts de la parròquia
Dimarts, 10: 18,30: Per les Vocacions
Dimecres, 11: 18,30: Família Figueras Xifra
Dijous, 12: 18,30: Francesc Bartumeu Sanllehí
Divendres, 13: 18,30: Intenció particular
Dissabte, 14: 18,30: Miquel Martínez Casellas
Diumenge, 15: 12,00: Pel poble.
18,30: Intenció particular.

CONFESSIONS

Cada dia: 17’00 - 18’25. Diumenges: 11’30 - 11’55 i 18’00 - 18’25.

DESPATX PARROQUIAL

Dijous de 12’00 - 13’00 i de 17’00 - 18’00 i a hores convingudes.

HA MORT EN EL SENYOR

Miquel Martínez i Casellas

AVUI: COL·LECTA “GERMANOR”

Un cop més els cristians i cristianes estem cridats a col·laborar al manteniment econòmic de la nostra església diocesana.

La campanya que es celebra aquest diumenge a cada diòcesi és una bona ocasió per continuar contribuint a que l’Església pugui continuar duent a terme la seva tasca.

Els diners que es recullen es destinen a accions pastorals i assistencials, retribuir a preveres i seglars, a centres de formació, a la conservació d’edificis i al funcionament ordinari.

Tots i totes estem convidats a col·laborar.